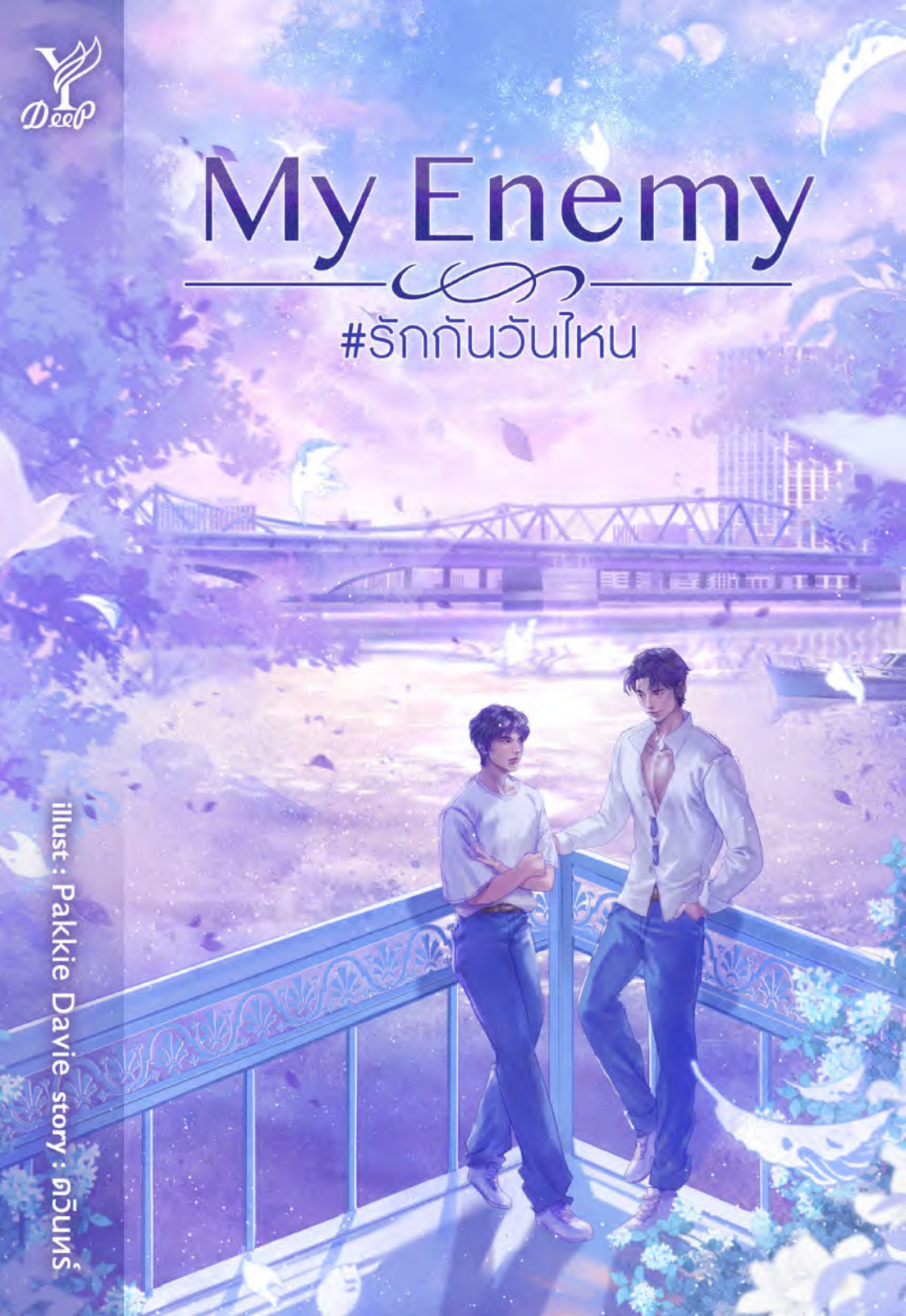

My Enemy

#รักกันวันไหน

illust : Pakkie Davie story : ศุภนิธร์

บทนำ

เสียงให้แซวคู่แข่งงานที่ยืนประกาศความรักของกันและกันบนเวทีเรียกรอยยิ้มของผู้มาร่วมงานได้เป็นอย่างดี หนึ่งในนั้นคือชายหนุ่มรูปงามสมส่วนที่ยืนถือแก้วเครื่องดื่มอยู่ใกล้ ๆ กับโซนอาหารแบบบริการตัวเอง เขาอยู่ในสถานะแขกของงานมงคลประเภทนี้มาเป็นครั้งที่เท่าไรก็คร้านจะนับ ทว่าครั้งนี้แตกต่างออกไป เพราะเขายืนดื่มร่วมงานด้วยความเต็มใจมากกว่ามาตามมารยาทเหมือนงานอื่น ๆ เมื่อคนที่ยืนอยู่บนเวทีนั้นคือตุลย์และภรณ์ ซึ่งป็นรุ่นพี่ร่วมคณะนิเทศศาสตร์ที่เขาเรียนจบมา อีกทั้งหนึ่งในนั้นยังอยู่สายรหัสเดียวกันกับเขา ที่แม้จะจบออกไปก่อน แต่ก็ยังคงแวะเวียนไปหารุ่นน้องหน้าใหม่เป็นประจำทุกปีอย่างเหนียวแน่น แถมตอนนี้คนที่ว่ายังมีตำแหน่งเป็นเจ้านายเขาฟองเข้าไปด้วยอีก

“นึกว่าจะไม่ได้เจอน้องเจียที่งานนี้แล้วชะอีก ช่วงนี้ตั้งจนเจอตัวยากแล้วนะ” เสียงทักทายจากทางด้านหลังเรียกให้จิริภทรหัน

มอง หญิงสาวรูปร่างเล็กเดินฉีกยิ้มเข้ามาตบไหล่เขาเบา ๆ ก่อนจะตามมาด้วยชายหนุ่มรูปร่างสูงกว่ากันไม่เท่าไร

“สวัสดิ์ครับ พี่ดาว พี่อิน”

จิรภัทรยกมือไหว้รุ่นพี่ของตัวเองตามลำดับการเดินมาถึงของแต่ละคน ด้วยความที่เป็นรุ่นน้องสายรหัสของภรัณยู ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของทั้งสอง จึงทำให้เขาพลอยรู้จักทอดาวและอินทุซึ่งเป็นรุ่นพี่ร่วมคณะไปด้วย คนหลังนี้มีน้อยคนนักจะรู้ว่าเจ้าตัวเป็นหมอดูของชองดังในยุทูป เพราะทุกคนล้วนเห็นแค่มือ ได้ยินแค่เสียง สัมผัสความแม่นยำผ่านการดูไพ่ยิปซี แต่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าตัวตนของหมอดูหนุ่มเป็นใคร

“เจียจะไม่ได้ยังงี้พี่ดาว เจ้านายตัวเองแต่งงานทั้งที”

“ก็ถ้าน้องรักไม่มา มีหวังไ้ยู่บ่นหูฉีก” ทอดาวหัวเราะร่วนก่อนจะรีบหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองจากกระเป๋าใบเล็กออกมาแล้วมองรุ่นน้องด้วยแววตาเป็นประกาย “พี่ขอถ่ายรูปด้วยได้ไหม จะเอาไปลงไอจีว่าได้กระทบไหล่คนดัง รับรองว่าได้ยอดกดหัวใจแบบถล่มทลายแน่นอน”

“โอ้ย...พี่ดาวก็อวยเกินไป คนดังที่ไหนกัน นี่พนักงานกินเงินเดือนนซ์ ๆ” จิรภัทรส่ายหน้าตึกตึก แต่ก็ยอมฉีกยิ้มให้กล้องที่อินทุช่วยรับไปกดถ่ายโดยไม่ได้สังเกตเห็นการฉับตัดเตอร์แต่อย่างใด ทว่าสำหรับคนที่รู้จักมักจี่กันดี นี่ก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติของคนโลกส่วนตัวสูงที่ยอมปล่อยให้เพื่อนสาวเป็นผู้พูดแล้วตัวเองรับบทผู้ฟังแทน

“ไ้ดาวไม่ได้อวยเกินจริงหรอก” อินทุบอกเมื่อยืนโทรศัพท์มือถือคืนให้แก่ทอดาว “รายการของเจียดังมากเลยนะ พี่ดูทุกคน

เลย ทั้งยังเห็นคนแชร์ผ่านตาอยู่เรื่อย ๆ ด้วย”

“จริง ใครจะไปคิดว่ารายการวาไรตี้เที่ยววัดที่สอดแทรก
กิมมิกสายมูจะได้รับค่านิยมขนาดนี้” ทอดดาวเสริม เธอเองก็เป็น
หนึ่งในแฟนคลับของรายการ ‘มูอย่างเจีย’ จากช่อง Jiayou ที่มี
จิรัภทรเป็นผู้ดำเนินรายการ และอยู่ภายใต้การดูแลของบริษัท
โปรดักชันเฮาส์อย่าง TwoYou Entertainment ของเพื่อนเธอ

“ไอ้ดาวมันบอกว่าจะตามรอยไปไหว้ศาลเจ้าแม่กวนอิมที่
ย่านกุฎีจีน ทำอ้างว่าจะไปขอยาน แต่ดูท่าทางจะไปขอลูกจากท่าน
มากกว่า” อินทุเข้าหน้าตาย ทว่าคราวนี้ทอดดาวไม่ค้ำน แต่กลับ
อมยิ้มเขิน ๆ

“ให้เจียพาไหว้ใหม่พี่ดาว คนกันเองเจียไม่คิดเงิน” ได้ยิน
แบบนี้ทอดดาวก็ตาวาว เธอแต่งงานมาหลายปี ใช้ชีวิตอยู่กับสามีจน
คิดว่าเหมาะแก่การดูแลอีกหนึ่งชีวิตได้แล้ว

“นัดวันมาเลยคะคุณน้อง เดียวพี่เลี้ยงข้าวเรามี้อใหญ่ถือว่า
ตอบแทนค่าเหนื่อย” ทอดดาวรีบตะครุบโอกาส เมื่อจิรัภทรบอก
วันว่างที่ตรงกัน ทอดดาวก็หันไปชักชวนเพื่อนซี้อย่างอินทุอีกคน “ไป
ด้วยกันไหมอิน เดียวฉันขับรถไปรับแก่ที่บ้านเอง”

“ต้องถามรายนั่นก่อน ถ้าติดวันหยุดเขาก็คงไปไหนไม่ได้”
อินทุว่าพลางเลื่อนสายตาไปยังมุมหนึ่งของห้องจัดเลี้ยง ที่ตรงนั้น
มีชายหนุ่มสามคน ที่ทั้งส่วนสูงและหน้าตาไม่มีใครด้อยไปกว่าใคร

“โดนพี่ชายแย่งเพื่อนรักไปหลายปี แต่ก็ยังไม่ชินสักที”
ทอดดาวบ่นอุบ ตวัดสายตามองไปยังจุดเดียวกัน ที่บัดนี้แม้ปากของ
ทั้งสามจะขยับเหมือนกำลังพูดคุยกันอยู่ แต่สายตาทั้งสามคู่กลับมี
จุดโฟกัสที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

จิรภัทรคุ้นหน้าทั้งสามดี เพราะก่อนที่จะมาทำงานกับบริษัท TwoYou Entertainment ที่มีภรณ์ยู และสารินที่วันนี้รับหน้าที่เป็นพิธีกรให้เพื่อนอยู่บนเวทีเป็นเจ้าของนั้น เขาเคยเป็นเด็กฝึกงานที่นี้มาก่อน ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีโอกาสได้พบหมอตัฟฟ้า ที่เป็นทั้งพี่ชายคนโตของทอดดาว และสามีของอินทุที่เพิ่งได้ข่าวว่าทั้งคู่จดทะเบียนสมรสกันแล้วนับตั้งแต่กฎหมายสมรสเท่าเทียมถูกประกาศใช้ หลังจากจัดพิธีแต่งงานเล็ก ๆ แบบล้านนาเฉพาะเพื่อนสนิทและคนในครอบครัวที่บ้านของอินทุในจังหวัดแม่ฮ่องสอนไปเมื่อปีกลาย

อีกคนคืออชิระ นักธุรกิจหนุ่มที่มีชื่อเสียงในแวดวงและเป็นที่จับตามองของใครหลายคน แต่เป็นที่น่าเสียดายของสาว ๆ และหนุ่ม ๆ เหล่านั้น เมื่ออชิระประกาศว่ากำลังจะเข้าสู่ประตูวิวาห์กับสาริน ยูทูบเบอร์สายอาหารชื่อดังที่นาทีนี้แทบไม่มีใครไม่รู้จักแน่นอนว่างานคงใหญ่โตอลังการสมกับสถานะทางการเงินของอชิระที่ตั้งใจเนรมิตโรงแรมที่เขาใหญ่ให้กลายเป็นสถานที่สำคัญในคืนวิวาห์

ส่วนชายหนุ่มอีกคนคือสามีของทอดดาว จากเรื่องเล่าของรุ่นพี่กลุ่มนี้ที่จิรภัทรได้ฟังมา ดูเหมือนว่าจะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้คู่อื่น ๆ ได้ลงเอยกันแบบทุกวันนี้ ด้วยหากไม่ถูกผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายจับคลุมถุงชนจนฝ่ายทอดดาวเกิดอาการไม่พอใจเพราะไม่ชอบถูกใครบังคับ แม้ว่าจะใจจริงจะมีใจให้ฝ่ายชายอยู่แล้วก็ตาม เรื่องนี้จึงร้อนไปถึงอินทุซึ่งเป็นหมอดูชื่อดังในช่องยูทูบที่แม่ของทอดดาวเป็นแฟนคลับตัวยงให้ต้องมาทำนายทายทักเรื่องเนื้อคู่ให้เพื่อนซี้เป็นกรณีพิเศษ ก่อนเรื่องราวจะบานปลายทำความตายจนเกือบกู่

ไม่กลับ ทว่าสุดท้ายก็ลงเอยด้วยดีจนเผยให้เห็นคู่รักหลายคู่ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็ต้องรวมคู่ของตุลย์และภริณยูที่อยู่บนเวทีตอนนี้ด้วย

“เบื่อกันมีสามีใหม่ น้องเจีย”

“พี่ดาวพูดเหมือนตัวเองโสดเลยเนอะ” จิรภัทรล้อเลียนทำเอาคนอารมณ์ดีอย่างทอดาวหัวเราะร่วน

“ที่ถามเพราะอยากอัปเดตว่ายังโสดอยู่หรือเปล่าต่างหาก อยากรู้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์สายความรักที่เธอไปขอ ท่านได้ประทานพรให้หรือยัง เองง่าย ๆ ว่าอยากรู้พี่ดแบ๊กนะ”

“ถ้าถึงคิวของเจียแล้วจริง ๆ วันนี้เจียคงไม่มาร่วมงานแต่งงานคนเดียวหรอกพี่ดาว ตาร์อนจะแย้” จิรภัทรเอานิ้วชี้กับนิ้วโป้งแหวกตาชั้นเดียวของตัวเองให้อีกฝ่ายดูประกอบ เรียกเสียงหัวเราะจากรุ่นพี่ทั้งสอง เพราะนิสัยขี้เล่นแต่ยังรู้กาลเทศะแบบนี้แหละที่ทำให้รุ่นพี่กลุ่มนี้เอ็นดูจิรภัทรนัก แม้จะไม่ทันได้เจอกันในรั้วมหาวิทยาลัย แต่พอจิรภัทรมาฝึกงานเพียงแค่วันไม่กี่เดือนก็สร้างความคุ้นเคยกับทุกคนจนเหมือนรู้จักกันมานาน

“ขอเยอะไปหรือเปล่า ท่านก็เลยหาที่ตรงสเปกให้ไม่ได้สักที” ทอดาวถามซ้ำ ๆ

“ผิวขาว สูงใหญ่ ตาคม คลั่งรัก”

ทว่าไม่ใช่จิรภัทรที่เป็นคนตอบ แต่กลับเป็นคนที่ยืนนิ่งอยู่นานอย่างอินทุต่างหากที่พูดออกมา ทำเอาสองคนที่รู้จักติดศัพท์ของอินทุถึงนิมิตที่แม้จะเรียกใช้งานทันทีไม่ได้ แต่ก็ปรากฏให้เห็นอยู่ไม่ขาดถึงกับอ้าปากค้าง

“พี่อินเห็นหรือ ว่าเจียขอพรไปว่ายังไงบ้าง” จิรภัทรถามทั้งที่หน้าตายังไม่คลายจากความตกใจ

“มันก็สเปกทั่ว ๆ ไปที่คนส่วนใหญ่นิยมขอกันไม่ใช่เหรอ”
 อินทุตอบเสียงเรียบ ไหวไหล่เล็กน้อยเหมือนที่พูดออกไปนั้นเป็น
 เรื่องปกติธรรมดา

“แต่มันตรงกับที่เจียเคยขอเลยนะ” จิรภัทรยังคงมองรุ่นพี่
 เหมือนไม่คิดเชื่อในคำตอบเมื่อครู่

“บังเอิญนะ” อินทุยิ้ม

จิรภัทรพอรู้ว่าคนอย่างอินทุไม่ใช่พวกที่จะตอบอะไรตรง ๆ
 พูดอะไรออกมาง่าย ๆ หากไม่ใช่ว่าพิวส์ขาด หรือเป็นเรื่องร้ายแรง
 ที่ต้องเร่งช่วยเหลือ ทว่าจากรอยยิ้มที่เห็นก็ทำให้คนมองพอใจขึ้น
 ขึ้นมาได้บ้างว่า หากอินทุเห็นผ่านนิมิตจริง ๆ สิ่งที่เห็นก็คงไม่ใช่เรื่อง
 แฉ่

จิรภัทรคิดเช่นนั้น และคงคิดต่อไปหากไม่เห็นว่าเป็นอินทุขมวด
 คิ้วในยามมองเขาแล้วเอ่ยบางอย่างออกมา

“เจีย...ใจเย็นให้มากขึ้นนะ นับหนึ่งถึงสิบในใจให้เป็นนะรู้ไหม”

“แกกำลังจะบอกอะไรน้องกันแน่ไอ้อิน” ทอดดาวเริ่มยิ้มตาม
 ไม่ออก เมื่อเห็นสีหน้าของอินทุดูตึงเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายหรอกน่า รับประกันได้” อินทุ
 หัวเราะเมื่อสังเกตเห็นใบหน้าซีดเผือดของเพื่อนและรุ่นน้อง “เอา
 เป็นว่า...ถ้าทำได้อย่างที่พี่บอก เจียจะได้เจออะไรดี ๆ หลังจากนั้น
 แน่ ๆ”

“ถ้าไอ้อินพูดแบบนี้ พี่ว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอย่างที่มันบอก
 นั้นแหละ” ทอดดาวตบไหล่รุ่นน้องพร้อมสนับสนุนความคิดของ
 เพื่อน “อินมันไม่ทักใครแรง ๆ แล้ว ร่ายล่าสุดที่โดนก็เมื่อหลายปี
 ก่อนอย่างพี่ชายพี่นี่ไง”

“ได้เวลาได้อยู่โยนช่อดอกไม้แล้ว” อินทุพุดแทรกขึ้นมา เรียกให้สายตาของคนที่เหลือมองไปยังเวทีที่ตอนนี้นั้สารินประกาศผ่านไมค์เรียกคนโสดทั้งหลายให้มารวมตัวกัน “ไปได้แล้วเจีย ยังโสดอยู่ไม่ใช่เหรอ”

อินทุตันหลังรุ่มน่องที่ยืนหน้าอเป็นจวก เพราะโดนรุ่มที่แก้งแหงด้วยคำทำนายแบบปัจจุบันทันด่วนไม่ทันให้ตั้งตัว ทั้งยังตอกย้ำความโสดด้วยการส่งให้ไปยืนรวมกลุ่มกับบรรดาคนพวกเดียวกันตรงหน้าเวที

ดูเอาเถอะ...คนโสดเกินครึ่งร้อยมารวมตัวกันขนาดนี้ ดอกไม้ช่อเดียวมันจะมาถึงมือเขาที่ยืนอยู่เกือบหลังสุดได้อย่างไร

ระหว่างนั้นทอดวาก็หันกลับมากระซิบกับเพื่อนตัวเอง โดยที่ยังไม่ยอมละสายตาจากแผ่นหลังของจิรภัทรที่ยืนปะปนกับคนโสดคนอื่น ๆ

“ถามจริง ๆ เลยนะ ไอ้สเปกที่แกพุดออกมาเมื่อกี้ ไม่ใช่สุ่ม ๆ เดา ๆ เอามั่ว ๆ ไซ้ไหม”

อินทุไม่ตอบ เพียงแค่เหลือบตามองเพื่อนเล็กน้อยก่อนวกกลับไปยังจิรภัทร ด้วยความสนใจว่ารุ่มน่องจะเป็นผู้โชคดีได้รับช่อดอกไม้ในค่ำคืนนี้ไหม

“ไม่ใช่ว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายกับน้องเจียมมันไซ้ไหม ฉันเอ็นดูมันเหมือนน้องเหมือนนุ่น ไม่อยากให้มันเจออะไรไม่ดีเลย”

“ฉันก็เอ็นดูมันเหมือนกัน”

ไม่ใช่แค่พวกเขาทั้งคู่หรอกที่คิดเช่นนั้น กลุ่มของพวกเขาล้วนเอ็นดูจิรภัทรไม่ต่าง นอกเหนือจากนิสัยที่เข้ากับคนอื่นได้ง่าย ไม่เรื่องมาก ปรับตัวเก่ง จิรภัทรยังมีภาพลักษณ์ที่ชวนให้รู้สึกเอ็นดู

ตั้งแต่แรกเห็นด้วยรอยยิ้มสดใส กับบุคลิกที่ทำอะไรก็ชวนมองของ
เจ้าตัว

“แต่ให้พูดก็ครั้งฉันก็บอกได้แค่ว่าสิ่งที่เห็นมันไม่ใช่เรื่องร้าย
แรง” อินทุตอบเสียง ๆ ไม่อยากเจาะจงรายละเอียดนัก

“เหมือนที่ไอ้สองเคยบอก ว่าตองงานแต่งฉัน แกก็ทักมันไป
อะนะ” ทอดาวเพิ่งมาทราบเอาทีหลังว่าสารินเองก็ถูกอินทุทัก ราย
นั้นเป็นพวกคบหากับใครก็ไม่เคยพันปีราวกับเป็นบุคคลต้องคำสาป
และมักจะถูกหลอกอยู่เนือง ๆ ทว่าพอถูกทักได้ไม่นานก็เจอข้าง
เฟื่องงานดีอย่างอชิระเข้ามาล้างคำสาปที่ว่าไปจนสิ้น

“อือ”

“แล้วแกทำหน้าที่เครียดทำไม”

“แกว่ากว่าคนเราจะรักกันได้นี่ยากไหมดาว”

“จะว่าง่ายก็ง่าย แต่จะว่ายากก็ยาก” ทอดาวตอบยิ้ม ๆ ก่อน
อธิบายต่อโดยที่สายตามองไปยังเพื่อนที่อยู่บนเวทีซึ่งกำลังจะโยน
ช่อดอกไม้แล้ว “ดูอย่างแกกับพีทัพ กว่าจะได้รักกันดี ๆ ก็ต้องผ่าน
อะไรมามากมาย”

“คงขึ้นอยู่กับว่า เรื่องที่เข้ามาเป็นบททดสอบคืออะไร”

“แปลว่าเรื่องที่แกเห็น แล้วยังสิ่งที่แกเตือน คือเรื่องความรัก
ของน้องเจียเธอ”

อินทุยังไม่ทันได้ตอบ เสียงตะโกนจากกลุ่มคนโสดที่พร้อมใจ
กันกระโดดแย่งรับช่อดอกไม้จากภรรยาก็ดังอื้ออึงไปทั่วห้องจัดเลี้ยง
ก่อนความเจียบจะเข้าครอบคลุม แล้วแทนที่ด้วยเสียงเฮลั่นเมื่อฝูง
ชนบริเวณนั้นแหวกทางให้แก่ผู้โชคดีที่ได้รับช่อดอกไม้ และอาจจะ
เป็นคนที่ได้สละโสดในเร็ววันนี้

“น้องเจ็ยได้ช่อดอกไม้!” ทอดดาวตะโกนลั่น ปรบมือดีใจไปกับ
รุ่นน้องประหนึ่งเป็นคนได้รับเอง

“เริ่มต้นแล้ว...”

“แกหมายความว่ายังไงวะอิน” ทอดดาวหันขวับกลับมามอง
เพื่อน

“โหคชะตาบทใหม่ไง กำลังเริ่มต้นแล้ว”

“หมายถึงน้องเจ็ยเหวอ” ทอดดาวชี้ไปยังคนที่ถูกพิธีกรอย่าง
สารินเชิญขึ้นไปบนเวทีเพื่อนแนะนำตัว “แกเห็นว่าที่แฟนน้องใหม่

“ก็ตามที่บอก”

“ฉันนึกว่านั่นคือคำขอที่น้องเจ็ยใช้เป็นแรพ แล้วแกดันเห็น
ผ่านนิมิตอะไรแบบนั้น” ถึงจะรู้จักกันมานาน และรู้ความสามารถ
พิเศษของเพื่อนดี แต่สิ่งที่ได้ยินก็ยังคงทำให้ทอดดาวแปลกใจได้ไม่
เปลี่ยน “ลืมไปว่าแกเห็นแต่อนาคต มองอดีตไม่ได้นี่หว่า”

“ฉันไม่รู้หรอก ว่าน้องมันจะไปไหน แค่พูดออกไปตามที่เห็น
แล้วกันนะ...ดันได้ตรงแรพด้วยไงประเด็น” อินทุมองไปยังจักรภัทรที่
ยืนฉีกยิ้มแนะนำตัวอยู่บนเวที แต่ถ้าจะพูดให้ถูกคือเจ้าตัวเองแต่
ฝากช่องมูอย่างเจ็ยของตัวเองเสียมากกว่า เขามองรุ่นน้องด้วย
แววตาเอ็นดู ลึกกลงไปดวงตาคุโตก็ฉายแววกังวลอยู่เล็กน้อย

น้องมันได้คนที่ตรงตามแรพก็จริง

ทว่า...น่าเสียดาย

จักรภัทรดันบอกแรพไม่ละเอียด!

“ต้องไปตามน้องมันแล้วว่าไปช่อดอกไหนมา” ทอดดาวมอง
รุ่นน้องด้วยดวงตาเป็นประกายมุ่มม่น

“อย่าลืมนะตัวเองมีผิวแล้ว” ได้ยินเสียงปราม ทอดดาวก็ได้แต่

กลอกตาให้เพื่อน

“ทราบค่ะพี่สะใภ้” เธอไม่ลืมหรอกหน้า เพียงแต่อยากรู้เพื่อเก็บเป็นลิสต์ไว้ไปขอเรื่องอื่นต่างหาก “ว่าแต่น้องเจ็ยจะได้เจอคนนั้นเมื่อไร”

“อีกไม่นานหรอก” อินทุบอก ก่อนหัวคิ้วจะขมวดเข้าหากัน เล็กน้อยเมื่อนึกถึงภาพนิมิตที่ได้เห็น พลันสายตาไปสบเข้ากับใครบางคนที่ยืนปะปนกับแขกเหรื่อมากหน้าหลายตาในงานเลี้ยง เส้นเลือดข้างขมับก็เต้นตุบ ๆ

อีกไม่นานที่หมายความว่า...เร็ว ๆ นี้

เร็ว...จนคาดไม่ถึง

ทว่าได้เจอนะใช่...แต่ได้รักกันวันไหนก็อีกเรื่อง

1

ถ้าโลกมันกลม ผมจะปล่อยลมให้มันแบน

ภายในห้องประชุมขนาดไม่เก็นยี่สิบที่นั่งของบริษัท Run Studio ซึ่งผลิตและจัดจำหน่ายอาร์ตทอย และนับเป็นบริษัทแรก ๆ ของประเทศไทยที่จ้างงานแนวนี้อย่างเต็มตัว ขณะนี้ฝ่ายออกแบบ ทีม B กำลังอยู่ระหว่างนำเสนองานต่อผู้บริหาร แน่แน่นอนว่าใครหลายคนคงมองว่ามวลรวมของการทำงานคงเต็มไปด้วยความผ่อนคลาย สบาย ๆ เหมือนแคร์กเตอร์ตัวการ์ตูนที่ทยอยตบเท้ากันออกมาวางจำหน่ายและครองใจใครหลายคนแทบทั่วทุกมุมโลก

โดยปกติแล้วในช่วงเวลาปกติบริษัทแห่งนี้ก็ให้ความรู้สึกเช่นนั้น ยกเว้นตอนเข้าประชุมที่ผู้เป็นเจ้าของจะวางความขี้เล่นเป็นกันเองลง สวมบทบาทเป็นใครอีกคนที่ลูกน้องแทบไม่รู้จัก ดวงตาคมมองตรงไปยังจอโปรเจกเตอร์ที่ฉายภาพตัวการ์ตูนแบบสามมิติ จำนวนสิบตัวที่ยืนอวดโฉมต่อหน้าบุคคลที่เป็นผู้อนุมัติว่าพวกมันจะได้รับสิทธิ์ออกมาโลดแล่นบนโลกใบนี้หรือไม่ ท่ามกลางความเงียบจนเกือบวังเวง หากไม่ใช่ว่ามีเสียงของปลายปากกาถูกเคาะ

ลงบนโต๊ะช้า ๆ เป็นจังหวะ ห้องประชุมแห่งนี้ก็คงสงบกันไปจนน่ากลัว กระนั้นก็เชื่อว่าเสียงเคาะที่ว่าจะชวนให้เบาใจ ด้วยมันแฝงไปด้วยความกดดัน ลุ้นระทึกกว้างงานที่ถูกแก้มาแล้วไม่ต่ำกว่าสิบรอบ จะผ่านไหมในรอบนี้

“ผมว่า...”

เพียงแค่เสียงทู้ที่เกริ่นออกมาก็แทบพรากรมหายใจของทุกคนในห้องประชุมให้หายไปอย่างพร้อมเพรียง ดวงตาของผู้พูดกวาดมองสมาชิกในทีมออกแบบทีละคนอย่างเชื่องช้า รวบรวมราชสีห์ที่ไม่ยอมตะครุบเหยื่อทันที แต่อยากสำรวจให้แน่ใจก่อนว่าควรขยี้อาหารชิ้นไหนเป็นอันดับแรกจึงจะทำให้มันนี้เป็นที่น่าพอใจมากที่สุด ทว่าหากจะมีใครสักคนกล้าสู้หน้าทำสายตาสกนิตคงทันได้เห็นมุมปากของชายหนุ่มกระตุกยิ้มขึ้นมาอย่างนึ๊กสนุก

“...มันดีมาก”

สิ้นเสียงของผู้กุมบังเหียนบริษัท ก็ตามมาด้วยเสียงถอนหายใจของผู้ร่วมประชุม

“แต่เหมือนเดิมนะครับ ผมขอடுத்தขั้นรูปอีกที่ว่ามันจะออกมาดูดีเหมือนภาพ 3D ใหม่” สรลับออกก่อนเลื่อนสายตาไปยังหัวหน้าทีมออกแบบทีม B “ฝากคุณปอนด์ช่วยดูด้วยนะครับ ถ้าเสร็จก่อนกำหนดได้ก็ดี แต่ถ้าไม่ทันจริง ๆ ก็เอาตามกำหนดการเดิม”

“ได้ครับบอส” หัวหน้าทีมออกแบบรับคำแข็งขัน

โดยปกติแล้วบริษัทจะทำการออกผลิตภัณฑ์ใหม่ทุกเดือน สลับผลัดเปลี่ยนแคร็กเตอร์ให้ไม่ซ้ำ อย่างตัวที่คุยกันอยู่นี้ก็จะผ่านกระบวนการต่าง ๆ จนได้ออกมาวางจำหน่ายก็เป็นช่วงไตรมาสที่สามของปีโน่นเลย ซึ่งแคร็กเตอร์คราวนี้เป็นงานที่เจ้าของบริษัท

เป็นผู้ออกแบบขึ้นมาเองจนสร้างชื่อเสียงโด่งดัง ก่อนเจ้าตัวจะต่อ ยอดทำธุรกิจแนวนี้จนกลายมาเป็นบริษัทใหญ่โต มีลูกน้องในการ ดูแล ศิลปินอื่น ๆ ในเครือ รวมไปถึงฟรีแลนซ์ที่พร้อมร่วมงานนับ รวม ๆ ก็ร่วมร้อยชีวิต

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ก็ไม่มีอะไรแล้วครับ ไว้ขั้นรูปเรียบร้อยแล้ว เราค่อยมาว่ากันอีกที”

เมื่อลูกน้องเห็นว่าเจ้านายทำท่าผายมือเป็นเชิงเชิญให้กลับไปทำงานของตัวเองต่อได้ แต่ละคนจึงรีบเก็บข้าวของ สับขาเร็ว ๆ ออกจากห้องประชุมก่อนที่ผู้อนุมัติจะเปลี่ยนใจ แม้จะไม่เคยเกิดขึ้นเพราะเจ้านายของพวกเขาทำอะไรด้วยความรอบคอบ ไร้ความ โหลเลเสมอ

แต่กันไว้ก่อนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแย่งจริงใหม่

คล้ายหลังพนักงาน ผู้เป็นเจ้าของ Run Studio อย่าง ‘สร้อย ลีระธานิน’ ก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยความอ่อนล้า หลังจาก ผ่านพ้นเทศกาลปีใหม่มาก็ได้ชายหนุ่มก็แทบไม่มีเวลาพัก ด้วยถ้า ผ่านไตรมาสแรกของปีได้ไม่กี่วัน บรรดางานจัดแสดงสินค้าจำพวก อาร์ตทอยทั้งในและต่างประเทศก็มักจะพากันดาหน้ามาอย่าง ไม่ขาดสาย งานในบริษัทช่วงนี้จึงมากขึ้นเป็นทบทวี แต่จะว่า อย่างไรได้เมื่อเป็นช่วงกอบโกย เขาก็ไม่ยอมปล่อยโอกาสดี ๆ เหล่านี้ไป แม้ต้องอดหลับอดนอนไปบ้าง แต่แลกกับความสำเร็จ ตรงหน้าที่ได้รับมาก็นับว่าคุ้ม

หลายคนพูดกันว่าที่สร้อยสามารถพาบริษัทให้ขึ้นมา ยืน แถวหน้าแบบนี้ได้นอกจากพรสวรรค์ในการวาดรูปแล้ว เขายังนำ สิ่งที่ได้เรียนรู้จากคณะบริหารธุรกิจมาปรับใช้ ด้วยแม้จะชอบวาดรูป

มาตั้งแต่เด็ก ๆ ทว่าสรัลกลับไม่คิดเรียนต่อทางสายศิลปะเพราะรู้ว่าตัวเองไม่ได้อยากเจาะลึกขนาดนั้น บวกกับงานที่ชอบวาดลวดลาย เป็นแนวการ์ตูนน่ารักกึ่งล้อเลียนเสียเป็นส่วนใหญ่ เมื่อก่อนเขาไม่ได้คิดด้วยซ้ำว่าจะทำมันเป็นอาชีพหลัก ทว่าช่วงเรียนปีสุดท้ายเขาได้ออกแบบแคแรกเตอร์ Baby Octopus เป็นการ์ตูนปลาหมึกตัวอ้วนกลม ที่นำมาปรับเปลี่ยนให้สวมชุดแตกต่างกันออกไป บ้างก็วาดทรงผมแบบต่าง ๆ ให้มัน ไม่น่าเชื่อว่าภาพที่วาดเล่น ๆ แล้วอัปเดตลงอินสตาแกรมกับเพจที่สร้างขึ้นเองในเวลานั้นจะถูกแชร์ไปไกลจนถึงชาวต่างชาติ พอเขาเริ่มมีชื่อเสียงกับคนเหล่านั้นก็พลอยทำให้คนในประเทศได้รู้จักเขามากขึ้น

มองไปแล้วสรัลก็พบว่าเป็นเรื่องตลก แต่ต้องยอมรับจริงๆ ว่าสภาพสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และความคิดของคนบางกลุ่มในประเทศเราไม่เอื้อต่อสายงานศิลปะ กว่าจะได้รับการยอมรับก็ต้องให้คนนอกตัดริบบิ้นเปิดทางให้ก่อน ดังนั้นถ้าใครบอกว่าการที่เขาพาบริษัทมาถึงจุดนี้เป็นเรื่องง่ายเหมือนฟลุคถูกรางวัลใหญ่ เขาก็จะตอกกลับไปตรง ๆ ว่าก่อนที่ภาพวาดเล่น ๆ ของเขาจะไปเตะตาใครสักคนเข้า เขาผ่านการวาดรูปมาก็ร้อยก็พันรูป ออกแบบตัวการ์ตูนเองมาก็สิบก็ร้อยตัว เพราะฉะนั้นถ้าใครกล่าวหาเขามากเข้า ชายหนุ่มก็มักจะจัดการด้วยวิธีจับมือกันไปจบลงที่ศาล

ไม่รับกระเช้า เพราะแค่นั้นไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอึด แต่ต้องเป็นเงินสดสักก้อนที่เขาจะเอามาใช้ต่างพัดให้ศิระชะหายร้อนจากคำพูดไม่เข้าท่าเหล่านั้นต่างหาก

เสร็จสิ้นการประชุมที่ลากยาวกว่าสองชั่วโมง สรัลตั้งใจว่าจะพักสายตาสักสับนาทีแล้วค่อยกลับไปทำงานที่ห้องของตัวเองต่อ

แต่เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะดันลั่นแรงจนพานให้นิทร่า
ของเขากระเจิดกระเจิงไปหมด สรลลิมตามอง ชมวดคิ้วเมื่อเห็นชื่อ
ของเพื่อนสนิทปรากฏอยู่บนหน้าจอ

“ไอ้หอกนาน” ชายหนุ่มพิมพ์ข้อความเพื่อนเสียงเบา

นับตั้งแต่นานพามีแฟนเป็นตัวเป็นตน อีกฝ่ายก็ค่อย ๆ หาย
หน้าไปจากกลุ่มเพื่อน แต่เดิมนี่ก็มักน้อยนิดเพียงแค่นั่งชีวิต
อยู่แล้ว หน้าซ้ำช่วงหลัง ๆ จังหวะซึ่งเป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย
รัฐบาลก็งานยุ่งจนแทบไม่สามารถปลีกตัวมาสังสรรค์กันได้เหมือน
เคย ทำเอาคนที่แยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน ทั้งยัง
จัดสรรเวลาได้เป็นอย่างดีปล่อยให้ไปด้วย ทั้ง ๆ ที่สรลลสามารถ
เจียดเวลาอันสั้นหนึ่งถึงสองชั่วโมงไปนั่งดื่ม นั่งส่องของสวย ๆ
งาม ๆ ที่บาร์สักแห่งได้สบายอยู่แล้ว

“มึงไม่รับพรุ่งนี้เลยละ”

นั่นปะไร...ยังไม่ทันที่เขาจะได้กรอกเสียงทักทายเพื่อนบังเกิด
เกล้า มันก็ปริภาษเขามาเต็มสูบ

“งั้นกูวาง แล้วพรุ่งนี้มึงค่อยโทร. มาใหม่” สรลลทำท่าจะดึง
โทรศัพท์ออกจากหูแล้ววางสายจริง ๆ หากไม่ใช่ว่าเพื่อนส่งเสียง
ปรามกึ่งตวาดจนดังทะลุลำโพงเสียก่อน

“มีคนสนใจงานมึง จะเอาไหมเงินนะ”

แม้บริษัทจะสร้างรายได้หลายหลักแสนสรลลแทบไม่ต้องหยิบ
จับทำอะไรไปหลายปีก็ยังมีเงินใช้ไม่ขาด ทว่าสรลลไม่เคยลืมนึกว่าเขา
เกิดขึ้นได้จากการรับงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้แหละ เพราะก่อน
แคร์ริเตอร์ที่ตัวเองออกแบบจะมีชื่อเสียง เขามักรับงานออกแบบ
ตามความต้องการของลูกค้า มีตั้งแต่มาสคอตแบรนต์ต่าง ๆ ไป

จนถึงตัวการ์ตูนที่เป็นตัวแทนของแบรนด์สินค้าทั้งในและต่างประเทศ
 อย่างที่บอกว่าไม่เลื่องงานไม่ยากจน แต่เดี๋ยวนี้หากไม่มีเวลา
 นอน เขาก็ต้องยอมจำนนกับสภาพร่างกายแล้วปฏิเสธไปหลายงาน
 เหมือนกัน

“คราวนี้เป็นใคร” ก่อนหน้านั้นที่ได้งานเยอะ ๆ ก็เป็นเพราะ
 น่านฟ้าซึ่งเป็นทายาทธุรกิจโรงแรมรายใหญ่คอยหยิบยื่นลูกค้าที่ได้
 จากคอนเนกชันของมันมาให้ และด้วยความหวังดีนี้เอง สรัลจึงไม่
 ยอยากปฏิเสธหากงานไม่รัดตัวจริง ๆ อีกอย่างแบรนด์ดีที่เพื่อนหามา
 ให้นั้นล้วนแล้วแต่สร้างชื่อให้แก่บริษัทของเขาทั้งสิ้น

“คุณอลิส ทายาทเจ้าของแบรนด์ The Crown”

“The Crown?” สรัลพิมพ์ชื่อที่ได้ยิน ครู่เดียวดวงตาคมก็
 เบิกกว้างด้วยความตกใจ “แบรนด์เครื่องสำอางของไทยที่มีสาขา
 ไปทั่วเอเชียอะนะ”

นาทีนี่คงต้องบอกว่ามีน้อยคนนักที่รู้จัก The Crown
 เพราะถือว่าเป็นแบรนด์เครื่องสำอางชั้นนำในประเทศแต่ไม่กี่
 แบรนด์ที่ตีตลาดต่างประเทศได้สำเร็จ ด้วยคุณภาพของสินค้าที่
 ทัดเทียมนานาชาติ ดังนั้นภาพลักษณ์แบรนด์จึงไม่จำเป็นต้องการ
 แคร็กเตอร์ตัวการ์ตูนของเขาไปช่วยส่งเสริมการขายแต่อย่างใด หาก
 เป็นดาราตัวท็อปค่าตัวหลักล้านสักคนก็ว่าไปอย่าง

“พอดีว่าตอนนี้คุณอลิสเธอต้องการแตกแบรนด์ของตัวเอง
 ภายใต้เครือธุรกิจของครอบครัว เพื่อหวังเจาะกลุ่มตลาดวัยรุ่น กับ
 วัยทำงาน เธอก็เลยอยากคุยกับมึง”

“ประมาณว่าขายราคาย่อมเยาให้จับต้องได้ง่าย เลยอยาก
 ได้แคร็กเตอร์ตัวการ์ตูนไปช่วยสร้างจุดขาย” สรัลวิเคราะห์ตาม

ประสบการณ์

“คุณอลิสบอกคุณคร่าว ๆ ว่าเป็นงานคอลแล็บ แต่รายละเอียดเป็นยังไงมึงคงต้องคุยกับเธอเองอีกที แต่นั่นหมายถึงว่ามึงตกลงจะรับงานนี้น่ะนะ”

“ก็ฟังดูน่าสนใจอยู่” สรลจับงานคอลแล็บร่วมกับสินค้าแบรนด์ต่าง ๆ มาไม่น้อย แต่ยังไม่เคยมีสักครั้งที่ได้ร่วมงานกับแบรนด์เครื่องสำอาง ทว่าด้วยชื่อเสียงของบริษัทแม่ที่ใครต่างก็รู้จักนี้ ชวนให้เขารู้สึกสนใจอยู่มากทีเดียว

“มึงอยากจะใช้เวลาคิดสักวันสองวันหรือเปล่า กูจะได้ติดต่อไปบอกคุณอลิสไว้ก่อนคร่าว ๆ”

“มึงพอรู้ไหมล่ะ ว่าเขาต้องการเปิดตัวสินค้าช่วงไหน”

“เห็นว่าเป็นช่วงกลางปี แต่สำหรับเนื้องานในส่วนของมึงคงต้องรีบร้อยภายในหนึ่งเดือน”

“ส่งสัยงานนี้ต้องปฏิเสธวะ” สรลเปิดโอแพดดูตารางงาน ทั้งที่เพิ่งขึ้นเดือนสองของปีได้ไม่ทันไร งานของเขาก็แน่นขนาดติดต่อกันไปอีกหลายเดือน “ช่วงนี้กูติดงาน เดียวมีบินไปออกงานที่ญี่ปุ่น แล้วก็ต้องรีบกลับมาจัดการเรื่องของที่ลงขายงาน Toy Expo อีก แล้วไหนจะโปรเจกต์ของศิลปินคนอื่นที่กูต้องตามดูแล ตอนนี้อะลวนอนของกูก็แทบจะไม่มีแล้ว”

“เออ กูเข้าใจ” ไซว่าน่านฟ้าจะไม่รู้ตารางชีวิตของเพื่อน เพราะปีก่อนในช่วงเวลาเดียวกันมันก็ยุ่งุ่นวายแบบนี้

“เสียดายวะ”

“แต่มีเรื่องหนึ่งที่มึงควรรู้”

“ว่า...”

“เรื่องที่ว่า จะคอลแล็บนะ คุณอลิสเธอสนใจบริษัทมิ่ง กับ...

The Riches”

มือข้างที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์มือถือเฟลอกำหนดวงตาซ้ำลับที่มองไปยังเบื้องหน้าดูว่างเปล่า แต่ใครจะรู้ว่าลึกลงไปแล้วชื่อบริษัทที่ใครต่างก็รู้ดีว่าเป็นคู่แข่งตัวฉกาจสำหรับ Run Studio กำลังสร้างความปั่นป่วนในอกจนสรัลกัดฟันกรอด

“เรื่องนี้คุณอลิสไม่ได้บอกกุหรืออก แต่เลขาฯ กูดันไปได้ยินเธอคุยกับเลขาฯ ของเธอก่อนที่จะเข้ามาคุยกับกูในงานสัมมนาพอดี”

“กูต้องคุยกับคุณอลิสโดยตรงหรือยังงัย” โดยปกติแล้วบริษัทใหญ่ๆ หากไม่ใช่คุยกับทีมที่ได้รับมอบหมาย ก็ต้องเป็นเลขาฯ ของเจ้านาย น้อยครั้งนักที่ผู้เป็นเจ้าของจะลงมาคุยงานเอง

“ถามแบบนี้แปลว่ามิ่งสนใจ?” น่านฟ้าถาม ไม่ได้หวังคำตอบเพราะพอเดาความคิดเพื่อนออก “งานนี้คุณอลิสเป็นคนคุมเองเพราะเธอคาดหวังกับโปรเจกต์นี้ไว้มาก อย่างที่บอกว่าเป็นแบรนด์ของเธอเองที่อยากปั้นขึ้นมาให้ติดตลาดจริงๆ พอรู้ว่ากูกับมิ่งเป็นเพื่อนกัน ก็เลยให้กูลองมาคุยกับมิ่งดูก่อน”

“มิ่งไปบอกคุณอลิสได้เลย ว่ากูสนใจงานนี้”

“แน่ใจ?”

“ถามเพื่อให้กูได้คิดใหม่ หรือถามเพราะอยากกวนดิน เอาดีๆ” สรัลวางอารมณ์ขุ่นมัวลงอย่างรวดเร็ว ถามกลับเพื่อนด้วยเสียงกลัวหัวเราะอย่างเป็นกันเองเหมือนเก่า

“อย่างหลัง”

“กูจะฟ้องเมียมิ่ง” คำขู่ของสรัลด้วยประโยคนี้ยังใช้การได้ดี

เสมอสำหรับน่านฟ้า

คนกลัว...ไม่ใช่สิ ต้องบอกให้เพื่อนดูดีว่า คนเกรงใจเมียอย่าง มันไม่กล้าหือหรือ

“เอาจริงที่ถามก็ไม่ได้อยากกวตั้นมึงอย่างเดียว แค่ไม่ยาก ให้มึงใช้อารมณ์ตัดสใจเรื่องงาน”

“มึงวางใจได้เลย เพราะกูใช้หลักการและเหตุผลล้วนๆ กับ เรื่องนี้”

“งั้นเหตุผลคือ?”

“กูไม่ยากแพ้” ลีนคำตอบ สรลก็ได้ยินเสียงถอนหายใจเฮือก ใหญ่มาจากปลายสาย

“มึงนี่มันพวกเสียเงิน เสียเวลา เสียท่าเหวอะไรไม่ว่า แต่แม่ง เสียหน้าไม่ได้เลย” น่านฟ้าบ่นอย่างคนที่รู้จกกันดี

“ยังงั้นงานนี้กูก็ไม่ยอมเสียหรือวะ คนที่เสียคงมีแต่ The Riches ที่ดันเสียโอกาสตรงนี้เพราะดันเก่งสู้กูไม่ได้” สรลบอกด้วย น้ำเสียงมั่นใจ แต่คนฟังไม่ได้นึกหมั่นไส้ แม้ว่าพอจะเดาสีหน้าใน เวลานั้นของคนพูดออกก็ตาม ทว่าสิ่งที่น่านฟ้าเป็นห่วงคือหลังจาก นี้ต่างหาก

“มึงอย่าเพิ่งมั้นหน้าไปหน่อยเลยวะไซ้ งานนี้อาจจะไม่หมู อย่างที่มึงคิดก็ได้”

สรลได้แต่หัวเราะกลับไป ก่อนที่น่านฟ้าจะพูดคุยถามไถ่ สารทุกข์สุขดิบของกันและกันอีกเล็กน้อยเพราะไม่ได้เจอหน้ากัน มาหลายเดือน แล้วจบท้ายด้วยการย้ำเตือนเพื่อนซ้ำๆ ว่าอย่า ประมาท

ชายหนุ่มคิดไม่ออกเลยว่างานนี้จะยากตรงไหน ในเมื่อเขา

ผ่านการออกแบบแคร็กเตอร์ตัวการ์ตูนมานักต่อนัก สวัสดิ์ผิวปาก
อย่างอารมณ์ดี จำไม่ได้แล้วว่าความรู้สึกน่าพอใจแบบนี้เกิดขึ้นครั้ง
สุดท้ายเมื่อไร

ซึ่งหลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมงรอยยิ้มของเขาก็กว้างขึ้นกว่าเก่า
เมื่ออลิสต์ต่อสายตรงมาคุยด้วยตัวเองเพื่ออธิบายเนื้อหางานคร่าว ๆ
ก่อนจะส่งรายละเอียดต่าง ๆ ผ่านทางอีเมล

ทว่าเพราะกลัวว่าจะชวดงานนี้หากซักช้าหรือเล่นตัว ชาย
หนุ่มจึงอ่านเนื้อหาเหล่านั้นแบบผ่าน ๆ อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นในยาม
ทำงานของเขามาก่อน ไม่เพียงเท่านั้นสวัสดิ์ยังตอบรับคำชวนร่วม
โปรเจกต์หลังจากนั้นอีกสามวันตามกำหนดการที่ทางอลิสต์แจ้งไว้
ล่วงหน้าว่าอยากให้สวัสดิ์มีเวลาทบทวนรายละเอียดเผื่อว่ามีส่วน
ไหนอยากเพิ่มเติมหรือแก้ไข

โดยที่อลิสต์ไม่ได้รู้เลยว่า แค่เพียงสวัสดิ์รู้ว่าชื่อบริษัทคู่แข่งอยู่
ในข่ายตัวเล็กลงด้วยเช่นกันก็กลายเป็นใบเบิกทางทุกข้อตกลงไปโดย
ปริยาย

ตั้งแต่วันนี้สวัสดิ์จึงเดินทางมาที่บริษัท The Crown ด้วย
ความมั่นใจเต็มเปี่ยม ชายหนุ่มพิถีพิถันตั้งแต่การแต่งตัวด้วยเสื้อ
สีขาว สวมทับด้วยคาดิแกนสีเข้ม กับกางเกงสแล็คส์สีดำ ทรงผมก็
ตื่นขึ้นมาเซตตั้งแต่เช้าจนไม่มีแม้ผมสักเส้นอยู่ผิดที่ผิดทาง ส่วน
ใบหน้าที่ผ่านหัตถการอยู่เนือง ๆ จากคลินิกผิวหนังเจ้าประจำทำให้
เขาไม่ต้องแต่งแต้มมันเพิ่มเติมแต่อย่างใด เพราะเพียงเท่านั้นสวัสดิ์ก็
พบว่าตัวเองในตอนส่องกระจกดูดีมากพอแล้ว

“สวัสดิ์ดีค่ะคุณสวัสดิ์ คุณอลิสต์รอพบอยู่ที่ห้องประชุมแล้วค่ะ”

เพราะติดต่อกลิสโดยตรง เธอจึงส่งเลขฯ มารอรับเขาทันทีที่แจ้งกับเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ถึงธุระในวันนี้ แม้จะบอกว่าเป็นแบรนด์ใหม่ แต่เมื่ออยู่ภายใต้การดูแลของแบรนด์ The Crown จึงยังใช้ที่ทำการในสำนักงานเดียวกันที่อยู่กลางเมือง มูลค่างานในคราวนี้กับชื่อเสียงที่เขาจะได้รับหลังผลงานออกวางจำหน่าย สรลก็คิดว่ามีแต่คุ้มกับคุ้ม

ใช้เวลาเพียงแค่อึดใจสั้น ๆ เลขานุการวัยกลางคนก็พาเขามายังห้องประชุมเล็กที่ตั้งอยู่บนชั้นผู้บริหาร เมื่อบานประตูเปิดออก หญิงสาวร่างเล็กในชุดภูมิฐานที่บอกยี่ห้อแบรนด์เนมเด่นหราจากลวดลายเล็ก ๆ บนเนื้อผ้าก็ลุกขึ้นยื่นมือทักทาย

“อลิสยินดีจริงๆ ที่คุณไซ่ตอบรับมาร่วมงานกัน” อลิสยิ้มให้อย่างเป็นทางการนั่นเอง

“ยินดีเช่นกันครับ” สรลใช้ประโยคกลางๆ ในการทักทาย มองว่าการวางตัวที่ดูเหมือนกระหึ้นกระหือหรืออยากได้งานนี้เต็มแก่จะทำให้เขาดูเสียราคา

แม้ความจริงแล้ว เขาจะเป็นอย่างนั้นก็ตามที่...

“เชิญนั่งก่อนค่ะ” อลิสผายมือไปยังเก้าอี้ว่าง “พอดีว่าน้องคนที่อลิสจะดึงมาร่วมโปรเจกต์ด้วยจะมาช้านิดหน่อยเพราะติดงานคืออลิสเป็นฝ่ายนัดกะทันหันเองนะค่ะ แต่รายนั้นอลิสได้แจ้งรายละเอียดงานเรียบร้อยแล้วนะค่ะ ไม่ได้ติดอะไรเหมือนคุณไซ่นี้แหละค่ะ แต่ยังไงก็อยากให้มาเจอหน้า ได้รู้จักกันก่อนเซ็นสัญญา”

“ยังไงนะครับ” แผ่นหลังที่ตั้งตรงของชายหนุ่มเครียดเกร็งขึ้นมาฉับพลัน แต่ใบหน้ายังคงความสุขุมไว้ดูจืดจางอย่างคนที่ทำการบ้านมาดี “โปรเจกต์นี้ไม่ได้มีแค่ผมหรือครับ”

“อ้าว...นี่อลิสลืมบอกหรือคะ” หญิงสาวยกมือขึ้นทาบอกด้วยความตกใจ ก่อนจะมองหน้าสรัลด้วยท่าทีลูแก่โทษ “ขอโทษจริง ๆ นะคะที่ลืมแจ้งเรื่องสำคัญไปเสียสนิท เข้าใจว่าคุณน่าจะเล่ารายละเอียดในส่วนนี้ให้ฟังแล้ว”

สรัลทบทวนความทรงจำตอนคุยโทรศัพท์กับเพื่อนเมื่อสามวันก่อนอีกครั้ง จำได้ว่านานฟ้าเอ่ยเรื่องคอลแล็บออกมา เวลานั้นเขาเข้าใจว่าเป็นตัวเองที่ร่วมคอลแล็บกับแบรนด์น้องใหม่ของอลิส แต่ต้นกล็บกลายเป็นว่าเขาต้องร่วมคอลแล็บงานกับใครอีกคนต่างหาก

ฉิบหายแล้วไอ้ไอ!

มิน่า...ไฉน่านถึงกำชับนักหนาว่างานนี้อาจจะไม่เหมือนอย่างที่คิด

“คืออลิสกำลังจะเปิดตัวแบรนด์เครื่องสำอางใหม่ภายใต้เครือ The Crown โดยใช้ชื่อว่า LA LOMA อย่างที่อลิสเคยโทรเล่ารายละเอียดให้คุณฟังไปเมื่อหลายวันก่อน” อลิสอธิบายเมื่อเลขาฯ ของเธอยื่นเอกสารชุดหนึ่งให้แก่สรัล นั่นจึงทำให้ชายหนุ่มต้องดึงความสนใจกลับมายังสิ่งที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง “ซึ่งสินค้าตัวแรกที่เปิดตัวจะเป็นน้ำหอมค่ะ เราทำออกมาทั้งหมดห้ากลิ่น ส่วนเอกสารชุดนี้จะมีรายละเอียดส่วนเนื้องานเพิ่มเติมจากที่เคยส่งให้คุณโซอ่านเมื่อคราวก่อนนะคะ”

“MYSTIC GRACE” สรัลอ่านตามอักษรภาษาอังกฤษตัวใหญ่สุดเหนือหน้ากระดาษ “หมายถึงชื่อของโพรเจกต์นี้เหรอครับ”

“ใช่ค่ะ” อลิสรับคำด้วยท่าทีกระตือรือร้น ดีใจกับการที่จะได้บอกเล่าที่ไปที่มาของสิ่งนี้ “มันคือการรวมตัวกันระหว่างความลึกลับกับความสง่างาม”

ดวงตาสีเข้มไม่มองลงมายังบรรทัดต่อ ๆ มาของหน้ากระดาษด้วยความอยากรู้เนื้อหา แม้เสียงของอภิสจะดังคลออยู่ตลอดเวลา ทว่าสรลใจร้อนเกินกว่าจะรอฟังรายละเอียดจากหญิงสาว

และแน่นอนว่าหลังจากเขากวาดตาเร็ว ๆ เพื่อพอให้จับใจความได้ รอยยิ้มที่พยายามหุบยกขึ้นมาเป็นเครื่องหมายการค้าก็พลันเจือกลงเรื่อย ๆ

กระนั้นอาการไม่ยอมเป็นผู้แพ้ที่ตะโกนก้องอยู่ในใจก็ยังทำให้เขาไม่อาจลुकหนีไปจากตรงนี้ได้

“งานนี้เป็นงานคอลแล็บระหว่าง ‘สายอาร์ต’ กับ ‘สายมู’ ตามที่อภิสได้ดูตรงกับซินแสประจำตระกูลมาแล้ว”

ยิ่งได้ฟังที่ไปที่ไปประกอบ สรลก็อยากยกเท้าขึ้นมาทาบศีรษะ เพราะหากให้คำนิยามระหว่างเขากับเรื่องสายมู ก็คงเหมือนถนนคนละสายที่วิ่งขนานแบบไม่มีจุดตัดให้มาบรรจบกันได้

“พอซินแสแนะนำมาแบบนี้ อภิสก็นึกถึงคุณโซ่ขึ้นมาทันทีเลยคะ เพราะงานสายอาร์ตที่กำลังได้รับความนิยมในกลุ่มที่เราต้องการให้มาเป็นลูกค้าจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากดีไซเนอร์อาร์ตทอยคนเก่งของเมืองไทย”

สรลอยากจะแ่นหลังแล้วยกไหล่ให้แก่อำเขินยอที่ได้ฟังเหลือเกิน ติดก็ตรงที่เวลานี้เขากำลังวุ่นกับแนวคิดของงานเกินกว่าจะแสดงท่าทีตอบรับออกไปได้ แม้จะยังไม่ได้เซ็นสัญญา แม้เขาจะสามารถปฏิเสธออกไปได้ทุกเมื่อ แต่ศักดิ์ศรีและเหตุผลที่ไม่อยากให้คู่แข่งได้งานนี้ไปกลับคำคอบจนดูดกกลืนคำพูดต่าง ๆ ไปจนสิ้น

“ให้อธิบายง่าย ๆ แบบกระชับเลยก็คือว่า อภิสต้องการให้คุณโซ่มาเป็นคนออกแบบแคร์กเตอรีให้แก่สินค้าโดยอิงจากแนวคิด

สายมูของน้องเจียคะ”

“คนที่ผมต้องร่วมงานด้วยชื่ออะไรนะครับ” สรลคิดว่าตัวเองกำลังจมอยู่กับความคิดเรื่องงานจนไม่ทันฟังให้ชัดว่าอลิสเอ่ยชื่อใดออกมา สมอที่เคยเรียบเรียงเรื่องต่างๆ ได้อย่างเป็นระบบก็คล้ายรวนเหมือนคอมพิวเตอร์เออร์เรอร์เพราะไวรัส

“น้องเจียคะ เจ้าของช่องมูอย่างเจีย...โอ้! นั่นไงคะ พูดถึงก็มาพอดี”

แม้ชื่อที่ได้ยินจะทำให้สรลรู้สึกเหมือนหลุดไปแล้ว แต่พอเห็นปฏิกิริยาของกลุ่มสนทนาก็ทำให้เขาหมุนเก้ออี้ไปทางประตูห้องประชุมโดยอัตโนมัติ และนั่นก็ทำให้เขาได้เห็นผู้มาใหม่ที่เดินยิ้มกว้างพร้อมยกมือขึ้นไหว้อลิสเหมือนรู้จักกันมาชั่วนาตาปี ก่อนดวงตาเรียวยาวอย่างคนเชื่อสายจินคูนั่นจะเลื่อนมาสบกับเขา

“คุณ!”

“คุณ!”

มันเป็นเสี้ยววินาทีสั้นๆ เท่านั้นที่โศกประสาทของคนทั้งคู่พร้อมใจกันถึงความทรงจำเมื่อหนึ่งเดือนก่อนให้ฉายซ้ำขึ้นมา พลันนั้นสีหน้าของพวกเขาก็แปรเปลี่ยนไปในทิศทางตรงข้ามจากเดิม ไม่มีรอยยิ้มการค้า ไม่มีคำพูดอ้ออ้อเอาใจ มีก็เพียงแต่สายตาสองคู่ที่พร้อมพาดพันกันอย่างไม่มีใครยอมใคร

หนึ่ง...คือคนที่ถือคติว่า ไม่ชอบแพ้!

อีกหนึ่ง...คือคนที่คิดมาตลอดว่าแพ้บ้างก็ได้ แต่ทำไม่ต้องแพ้ด้วย!

2

ถ้านี่คือความบังเอิญ ก็ต้องถือว่าเกินไปมาก

เมื่อหนึ่งเดือนก่อน

วันหยุดสำหรับคนโสดอย่างสวัสดิ์ไม่ได้แตกต่างจากวันธรรมดาทั่วไป ตอนเช้าเขายังคงตื่นขึ้นมาทำงานเหมือนอย่างที่เคยเป็น ด้วยงานของเขาไม่ได้มีวันหยุดเป็นกิจจะลักษณะเหมือนคนอื่น ๆ จะแตกต่างก็ตรงที่วันนี้เขาดันมีภารกิจต้องมาเป็นตัวแทนมารดาในงานมงคลสมรสของลูกเพื่อนสนิทท่าน ส่วนคุณนายสวีตาผู้เป็นแม่นั้น บัดนี้ยังคงอยู่ในทวีปท่องเที่ยวที่ต่างประเทศกับสามีใหม่ นับเป็นอันนี้หมุนรอบที่เท่าไร สวัสดิ์ก็คร่ำจะนับ

ดังนั้นหลังสะสางงานเสร็จเรียบร้อยในช่วงหัวค่ำ เขาจึงขับรถไปยังโรงแรมหรูใจกลางเมือง แต่ด้วยความชะล่าใจเพราะคิดว่าคืนวันเสาร์เช่นนี้รถราบนท้องถนนไม่ได้หนาแน่นเท่าวันธรรมดา ทว่าเขาลืมไปเสียสนิทก็ตอนที่รถมาติดแหง็กตรงหน้าห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่วันนี้ดันเต็มไปด้วยผู้คนเหมือนมีงานแฟร์อะไรสักอย่าง และนั่นจึงทำให้เขาใช้เวลามากเกินจำเป็น กว่าจะมาถึงงานก็ตอน

ที่คู่แข่งงานถูกเชิญขึ้นไปกล่าวความในใจบนเวทีแล้ว กระนั้นหน้าที่ของเขาก็ไม่ว่าจะเกี่ยวพันกับเจ้าของงานโดยตรง เพราะเขาเพียงแค่แนะนำของเงินแสดงน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากผู้เป็นแม่มาส่งและแสดงความยินดีให้แก่เพื่อนรักของท่านเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้คิดจะเดินทางกลับทันทีที่ส่งมอบความตั้งใจของแม่จนแล้วเสร็จ สรียังคงยืนจิบเครื่องดื่มไร้แอลกอฮอล์กับขนมอีกชิ้นสองชิ้น ดินเหนียวที่งานจัดเลี้ยงเป็นแบบค็อกเทล เขาจึงไม่ต้องเข้าไปร่วมโต๊ะทำความรู้จักกับใครใหม่ๆ ด้วยวันนี้เขาไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่อยากสร้างมิตรกับใครนัก เพราะช่วงใกล้วันวาเลนไทน์แบบนี้ทำให้เขาแทบไม่ได้นอน ด้วยต้องเร่งงานเพื่อให้ออกขายทันเทศกาลแห่งความรัก ดินเหนียวที่ทุกอย่างแล้วเสร็จล่วงหน้าหลายสัปดาห์ และผลจากการปล่อยตัวอย่างออกไปบนหน้าเพจก็ได้รับกระแสดีเกินคาด เขาได้ไม่ยากกว่าคง Sold out ตามสินค้าตัวอื่น ๆ ก่อนหน้ากันไปติด ๆ

ระหว่างนั้นสรียังไม่ลืมเช็คกระแสของสินค้าตัวเองผ่านกลุ่มนักเล่นและนักสะสมอาร์ตทอยในโซเชียลมีเดียเพื่อดูทิศทางลมและวิเคราะห์ว่าต้องทำการตลาดในส่วนอื่นเพิ่มเติมหรือไม่ แต่แล้วจู่ๆ เสียงจอบแจรวกับบกรจะจอกแตกรั้งก็ดังระงมไปทั่วห้องจัดงาน ชายหนุ่มเมยหน้าจากเครื่องมือสื่อสารไปยังเวที ทันได้ยินพิธีกรชายประกาศถึงกิจกรรมลำดับถัดไปที่หลายคนรอคอยนั่นคือการรับช่อดอกไม้

ไม่ถึงนาทีถัดจากนั้นบรรดาคนโสดต่างกรุ๊กกันออกไปหน้าเวทีอย่างรู้งาน สรียมองสถานการณ์ตรงหน้าด้วยแวตานิ้งเฉย ด้วยไม่เชื่อว่าแค่ดอกไม้ช่อเดียวจะเปลี่ยนชีวิตใครสักคนได้ขนาดนั้น

กระนั้นด้วยบรรยากาศความครึกครื้นก็ยังดึงสายตาของเขาให้จับจ้อง ทั้งความอยากรู้ก็เรียกให้เขารอลุ้นไปด้วยกันกับทุกคนในงาน ว่าใครกันแน่จะได้เป็นคนสละโสดตามความเชื่อเป็นคิวต่อไป

เมื่อช่อดอกไม้ถูกโยนออกมาพร้อม ๆ กันจากมือทั้งสองคู่ของเจ้าของงาน มันก็ลอยละลิวลงสู่คนกลุ่มแรกที่อยู่ใกล้กับขอบเวทีมากที่สุด แต่เพราะบริเวณนั้นมีจำนวนคนโสดหนาแน่นเป็นพิเศษ จากที่ช่อดอกไม้ต้องตกอยู่ในมือของใครสักคน ดันกลายเป็นถูกแย่งชิงจนมันกระเด็นกระดอนแล้วลอยไปยังใครบางคนที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง ท่อนแขนที่อยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตสีชมพูอ่อนโอบรับสิ่งที่ถูกโยนมาตรงหน้าไว้โดยอัตโนมัติ ภายใต้สีหน้าเลอหลาราวกับไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนว่าตนจะกลายเป็นผู้โชคดีในวันนี้ทำให้หลายคนที่มีมองอดยิ้มออกมาไม่ได้ กระนั้นช่อดอกกลิลี่สีขาวสะอาดตาที่กว่าจะผ่านมาถึงมือหนุ่มน้อยที่ถูกพิธีกรบนเวทีเรียกให้ขึ้นไปแนะนำตัวก็ดูบอบช้ำไปมาก

สรัลมองฝากลุ่มคนไปยังร่างบางที่สปอตไลท์ฉายอยู่เหนือศีรษะ แสงไฟเจิดจ้ายิ่งทำให้ผิวขาว ๆ ของเจ้าตัวดูสว่างมากขึ้นกว่าเดิม พอผนวกกับดวงตาเรียวยาวที่พอยิ้มก็แทบกลายเป็นสระอิต แค้นก็บอกชัดว่าฝ่ายนั้นมาจากครอบครัวคนจีนอย่างไม่ต้องสงสัย

รอยยิ้มกว้าง ๆ นั้นน่ามองทีเดียว

เพียงแต่ว่า...

เขาไม่มีรสนิยมชอบหนุ่มดี ผิวใส รูปร่างผอมบางเหมือนพวกไอดอลต่างชาตินะสิ ทว่าหากเป็นหนุ่มไทย หน้าคม ผิวสีน้ำตาล หุ่นเปรียวลมก็ว่าไปอย่าง

ชายหนุ่มคิดพลางยกแก้วในมือขึ้นดื่มเป็นอีกสุตท้าย เมื่อ

ไม่เห็นถึงเหตุผลใด ๆ ให้ต้องอยู่ร่วมงานนี้ต่อ สรลจึงวางแก้วเปล่า คืนแก้วบริกร ก่อนหมุนตัวหันหลังให้แก่วามวุ่นวายภายในงาน ท่ามกลางเสียงของผู้โชคดีที่กำลังแนะนำตัวอยู่บนเวที

“ชื่อเจียครีบ จิรภัทร รัตนวงศ์กุล ปัจจุบันรับหน้าที่เป็น พิธีกรช่องมูอย่างเจีย ของบริษัท TwoYou Entertainment”

ชายาว ๆ ที่ก้าวอย่างมั่นคงเป็นอันหยุดชะงัก สรลไม่ได้สนใจ ตำแหน่งหน้าที่ที่ดูเหมือนจะเรียกเสียงฮือฮาจากคนในห้องจัดเลี้ยง ได้เป็นอย่างดีไม่ต่างจากช่วงเวลาบอกรักของคุณ์แต่งงาน แต่นามสกุล ของเจ้าตัวต่างหากที่ทำให้เขาต้องหันหลังกลับไปมองเจ้าของร่าง เล็กบนเวทีใหม่อีกครั้งด้วยความรู้สึกที่แตกต่างจากเดิม

ภายใต้ดวงตาคมที่ไม่บอกชัดถึงอารมณ์ กลับมีประกายของ คลื่นลูกใหญ่กำลังก่อตัวอยู่ใต้ความเงียบสงบนั้น และเมื่อใช้เวลา พินิจพิเคราะห์ใบหน้าที่กำลังจิกยิ้มในยามฝากรายการทางช่องยูทูป มากกว่าจะแนะนำคุณสมบัติของตัวเองเพื่อหวังจะทำลายความใสด สรลก็เพิ่งตระหนักได้ว่าใบหน้าของคนที่ไม่ได้มีส่วนไหนตรงสเปก เขาเลยสักนิดนั้น มองดูละม้ายคล้ายใครบางคนมากแค่ไหน

คิดได้เท่านั้นเส้นเลือดตรงข้างขมับก็เต้นตุบ ๆ มือทั้งสองข้าง ที่ทิ้งไว้ข้างลำตัวกำแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปนเป็นริ้ว ริมฝีปากที่ มักคลียิ้มให้แก่ทุกคนบนโลกเพราะงานถนัดคือชอบสร้างมิตร มากกว่าศัตรูกลับถูกยกขึ้นด้วยแววเย้ยหยัน พลันนั้นอารมณ์ห้วง หนึ่งก็ตีตื่นขึ้นมาจนทำให้เขาไม่อาจทนมองคนที่ยังคงยิ้มร่าอยู่บน เวทีได้อีก สรลหันหลังเดินจากมา และคราวนี้ไม่ว่าจะได้ยินอะไร เขาก็ไม่นึกอยากสนใจหันกลับไปมองอีก แม้จะเป็นตอนที่เจ้าตัว กำลังบอกสเปกของคนในฝันตัวเองอยู่ก็ตาม

“ถ้าให้ออกสเปก ก็ชอบผู้ชายผิวขาว สูงใหญ่ ตามคม แล้วถ้า
คลั่งรักด้วยก็จะดีมากเลยครับ”

สรลั่นกั้นกับสิ่งที่ได้ยิน ดีแล้วที่เขาตัดสินใจเดินจากมาก่อน
จะได้มองหน้าคนที่กำลังพูดไร้สาระ

คนคลั่งรัก?

คนแบบนั้นมันมืออยู่จริงที่ไหนกันเล่า จิรภัทรยังอ่อนต่อโลก
นักที่ยังคงคิดเพื่อฝันกับความรักไม่เข้าท่า ยุคสมัยนี้ไม่มีใครเทิดทูน
ความรักจนให้ความรู้สึกเหมือนคลั่งไคล้ใครสักคนอย่างหนักแล้ว
รู้ๆ กันอยู่ว่ามนุษย์เรามองแค่ตัวเองเท่านั้น

“แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เจียขอแค่...”

จิรภัทรยังคงกล่าวไม่ทันจบ สรลั่นก็เดินทิ้งห่างจากห้องจัดเลี้ยง
มานานหลายช่วงตัวจนไม่ได้ยินเสียงที่ตั้งผ่านไมค์ลอดลำโพงได้อีก
ชายหนุ่มตรงไปยังลานจอดรถอย่างไม่รอช้า ทว่าทันทีที่ก้าวขึ้นรถ
โทรศัพท์มือถือของเขาก็มีสายโทร. เข้าจากลูกพี่ลูกน้องหนุ่มที่ฟวง
สถานะเลขานุการเข้าเสียก่อน

“เฮีย! ผลตอบรับคอลเล็กชันวาเลนไทน์แม่งปังเกินคาดวะ
ยังไม่ทันวางขาย แต่ในกลุ่มรับหิ้วนี่ก็ยอดถล่มหลายแล้ว ทำให้
คอลเล็กชันอื่น ๆ พลอยขายดีตามไปด้วยเลยเนี่ย ตอนนี่พวก
ดีลเลอร์ที่สั่งจองกับทางเราติดต่อเข้ามาเพื่อจะขอเพิ่มของด้วย”
ชลันกรรอกเสียงใส ๆ ตืดตะโกนจนทำเอาคนรอบฟังถึงกับหน้ามืด
ไปครู่

“แจ้งเขาไปว่าเพิ่มของไม่ได้ เพราะเราทำออกมาจำนวน
จำกัดตามที่แจ้งไปตั้งแต่แรกแล้ว”

“เฮียไม่คิดผลิตเพิ่มจริง ๆ เหรอ ตอนนี่พวกพ่อค้าแม่ค้าหัวใส

เริ่มเอาไปปั่นราคาขายรีเซลกันอีกเท่าตัวเลยนะ ทั้ง ๆ ที่ของยังไม่วางขายเลยด้วยซ้ำ”

“กูไม่อยากจะให้สินค้าของเรามันเกร่อตลาด”

สรวัลบอกลูกน้องมาตลอดว่าหลักการขายงานของเขาคือต้องมีคุณภาพ ราคาสมเหตุสมผล ดังนั้นในแต่ละลอตการผลิตจึงไม่ได้มีปริมาณมากมายเพราะอาจทำให้ควบคุมคุณภาพได้ไม่ดี แม้อาจทำให้ใครบางคนพลาดที่จะได้ครอบครอง แต่สรวัลเชื่อว่าเป็นอีกหนึ่งผลพวงที่ทำให้ลูกค้าเห็นคุณค่าของของสิ่งนั้น แม้ชื่อของมันในแวดวงคนนอกจะเรียกว่า ‘ของเล่น’ แต่เขาจะทำให้มันเป็นของเล่นที่มีราคา และมีคุณค่าต่อจิตใจ

“วันนี้วันหยุด มึงเลิกทำงานได้แล้วล่ะ” ต่อให้เป็นวันธรรมดา สรวัลก็ไม่ชอบให้ลูกน้องทำงานล่วงเวลาหากไม่จำเป็น แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีหลายครั้งที่เลี้ยงไม่ได้ อย่างช่วงก่อนวางตลาดของสินค้าตัวใหม่ หรือเป็นวันแรกที่สินค้าเปิดตัว พวกเขาต้องคอยอยู่ประจำออฟฟิศ ไม่ก็หน้าร้านเพื่อดูผลตอบรับจากลูกค้า และรอแก้ปัญหาที่ย่อมเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

“ลันก็ไม่ได้ทำทั้งวันหรอกน่า เมื่อกี้แค่ลองเข้าไปเช็คในกลุ่มอาร์ตทอยในเฟซบุ๊กดู พอเห็นว่าผลตอบรับดีเกินคาดก็เลยโทร. มาบอกเสียหน่อย นี่ก็ว่าจะไปอาบน้ำเตรียมเข้านอนแล้ว”

“ไม่ต้องคุยโทรศัพท์กับแฟนก่อนนอนหรือไง” เพราะเป็นญาติที่สนิทกันมาก อีกทั้งแฟนหนุ่มของซัลันกรก็เป็นพนักงานฝ่ายออกแบบของบริษัท สรวัลจึงรู้รายละเอียดส่วนตัวของคนเป็นน้องได้ไม่ยาก

“วันนี้เขาติดธุระกับที่บ้าน เลยไม่อยากโทร. ไปกวน”

“หลัง ๆ คู่มึงกับมันห่าง ๆ กันนะ” สวัสดิ์ถามด้วยความเป็นห่วง แม้จะไม่ได้ห้ามเรื่องที่นั่งคบหากับใคร แต่ก็อดสงสัยความเป็นไปไม่ได้ แม้ว่าชัฒนกรจะโตจนหมาเลียตูดไม่ถึงแล้วก็ตาม

“เป็นแฟนกันไม่จำเป็นต้องตัวติดกัน หรือโทร. รายงานกัน ตลอดเวลานะเฮีย กับแฟนเก่าเฮียเองก็ไม่ได้ตัวติดกับเขาเหมือนกันปะ เดือนหนึ่งเจอกันก็ครั้งเองเหอะ”

“วกมาเรื่องกูได้ไงวะเนี่ย” สวัสดิ์บ่นอุบ

“นั่นคุยเรื่องที่เฮียต้องไปงานแต่งลูกชายเพื่อนป่าตูดีกว่า”

“คุยอะไร กูกำลังจะกลับแล้วเนี่ย”

“นึกว่าคืนนี้จะไม่กลับ” น้ำเสียงที่มีแวลส์เลียนถูกส่งมา แต่ สวัสดิ์กลับกลอกตาเหนือหน้า

“ไม่ให้กูกลับ แล้วจะให้กูไปไหน”

“พาซื้อเหรอเฮีย ที่ลับบอกนี่หมายความว่าไปงานแต่งงาน ทั้งที่ก็น่าจะได้คนโสดสักคนติดไม้ติดมือกลับมาบ้าง อย่างน้อยก็น่าจะเจอคนถูกใจชวนกันไปนั่งดื่มต่อไหมล่ะ”

พอได้ยินคำว่าคนโสด ในหัวของเขาก็เปิดโหมดความทรงจำ เมื่อหลายนาทีก่อนเข้ามาอย่างน่าหงุดหงิด และยังไม่ทันที่จะสลัดความคิดที่ว่าทั้ง คนในความคิดก็เดินหอบช่อดอกไม้ที่ได้รับผ่านหน้ารถของเขาราวกับจังหวะที่ถูกตั้งเวลาไว้ล่วงหน้า ดังนั้นเสียงที่ตอบกลับคนเป็นน้องจึงฟังดูห้วนห้าวกว่าเคย

“กูไม่ใช่คนที่ถูกใจใครง่าย ๆ แบบที่เจอหน้าครั้งเดียวแล้วคลิก นั้นตัดทิ้งไปได้เลย”

“อะไรวะเฮีย ตะคอกเสียงอย่างกับจะไปแตกหัวใคร”

“แตกหัวมึงก่อนนี่แหละ ชอบชวนกูกูคุยเรื่องไร้สาระอยู่เรื่อย”

“เฮียเครียดเกินไปปะวะ นี่ตั้งแต่เลิกกับแฟนเก่ามาก็เกือบปี แล้วนะที่เฮียไม่มีใครเลย ลันก็เป็นห่วงง”

“มึงไม่ต้องห่วง ปล่อยให้กูอยู่เป็นโสดเหอะ พอคิดจะมีคู่ที่ไร กูก็เจอแต่อะไรไม่รู้” กระแสเสียงที่บ่นไม่ได้มีความน้อยใจเคลือบแฝงเลยสักนิด ออกจะเป็นแนวเปื้อนหน่ายเสียมากกว่า

ในมุมมองคนนอก สรลมักถูกมองว่าเป็นคนเจ้าชู้ที่คบหาใครไปเรื่อยแบบไม่ยอมลงหลักปักฐานจริงจังสักที โดยไม่ได้รู้เลยว่ากว่าเขาจะยอมเปิดใจให้ใครสักคนเข้ามา นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ใครหลายคนจะเห็นว่าเขาเปลี่ยนคนคุยไม่ซ้ำหน้า เพราะในเมื่อคุยแล้วไม่คลิก ต่างฝ่ายต่างไม่ถูกใจก็แค่แยกย้าย ดึกว่าตู้ซี้คไปแล้วสุดท้ายก็ไปกันไม่รอด ยิ่งพอถึงเวลานั้นที่ความสัมพันธ์ถูกบ่มเพาะนานวันเข้า มันจะไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิดที่ต้องเดินจากกัน

ชลันกรคุยเรื่องงานกับเขาอีกนิดหน่อยก็ขอวางสาย เพราะจู่ๆ ท้องก็ร้อง เลยว่าจะไปต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกินแทนที่จะอาบน้ำนอนอย่างที่พูดไว้ตอนต้น

พอได้ยินน้องพูดมาแบบนี้ น้ำย่อยในกระเพาะของสรลก็เริ่มทำงาน เขาเพิ่งรู้ว่าตัวเองไม่ได้มีอาหารตกถึงท้องตั้งแต่หลังเที่ยง จึงออกจรดแล้วตั้งใจว่าคงหาอะไรง่าย ๆ รับประทานระหว่างทางกลับบ้าน

เวลานี้ร้านอาหารส่วนใหญ่ล้วนปิดทำการกันหมดแล้ว มีแต่ร้านข้าวต้มก๊วยที่ควรใช้เวลากินพอสมควร กับบะหมี่หมูแดงเจ้าดังที่มีสาขาแทบทั่วทุกมุมเมือง สรลจึงเลือกอย่างหลังเมื่อเห็นว่าหน้าร้านที่ตั้งอยู่เลียบบาวิถีนั้นมีรถจอดอยู่แค่คันเดียวเท่านั้น

ชายหนุ่มก้าวลงจากรถแล้วตรงไปสั่งบะหมี่กึ่งน้ำหนุแดงแบบพิเศษกับแม่ค้าตรงหน้ารถเข็น ก่อนจะเดินมาหย่อนกายบนเก้าอี้สีลันสไตลัดกับสีโต๊ะ ทว่าอารมณ์เพลิน ๆ ก่อนหน้าก็เป็นอันต้องสะดุดลง เมื่อสายตาที่กำลังกวาดมองไปโดยรอบถูกตรึงไว้กับโบหน้าของลูกค้าร่วมร้านที่นั่งหันหน้ามาทางเขาแต่อยู่ถัดไปอีกโต๊ะ

เจ้าของช้อดอกไม้งานแต่งกำลังนั่งชู้ตเส้นบะหมี่ในชามเพียงลำพัง โบหน้าสะอาดหมดจดแดงเรื่อเล็กน้อย แต่ส่วนริมฝีปากเล็ก ๆ กลับแดงจัด คงเป็นผลมาจากการปรุงของเจ้าตัวที่ครู่ต่อมาก็ได้ยินเสียงสูดน้ำมูกเบา ๆ ดังคลอ มองเดิน ๆ ก็ดูน่ารัก น่าเอ็นดูอยู่หรอก หากไม่คิดว่าอีกฝ่ายนามสกุลนั้น เขาคงไม่มองด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยอคติแบบนี้

จิตใจต่อมาบะหมี่ที่สรัลสั่งก็ถูกนำมาเสิร์ฟ ชายหนุ่มจึงจะสายตาจากคนตรงหน้าแล้ววางความสนใจไว้กับอาหารของตนเองแทน กินไปได้เกือบครึ่งชามก็เห็นว่าอีกฝ่ายลุกขึ้นไปจ่ายเงิน เขาพลอดถอนหายใจออกมาเหมือนโล่งอกทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะรู้สึกแบบนี้ไปทำไม ทว่าในตอนที่กำลังคิดเส้นคำใหม่เข้าปาก เสียงของแข่งกระแทกกันก็ดังเข้าสู่โสตประสาท และเพราะมันอยู่ห่างออกไปแค่ไม่กี่ช่วงตัว เขาจึงพอรับรู้ได้ทันทีว่า หายนะได้เกิดขึ้นกับเขาแล้ว

ตะเกียบถูกปล่อยหลุดมือหลังจากสรัลเอี้ยวตัวไปเจอกับภาพความฉิบหายเบื้องหลัง รถยนต์ที่เคยจอดอยู่ด้านหน้ารถของเขา นั้น ถูกผู้เป็นเจ้าของขับอย่างไรก็ไม่ทราบได้ ทว่าตอนนี้ผลก็คือท้ายรถคันนั้นดันชนเข้ากับด้านหน้ารถยนต์ของเขาที่จอดต่อท้ายไปเต็ม ๆ

ฝ่ายผู้กระทำรีบรุดลงมาจากรถบุนโรทั้งของตัวเองด้วยสีหน้า

ตกใจ ครั้นคนที่ผลจากบะหมี่ที่เพิ่งรับประทานไปได้เพียงครึ่งซาม เพื่อไปดูสภาพรถของตัวเองทันได้เห็นอาการตื่น ๆ ของคนตัวเล็ก ที่ตอนนี้อยู่เหมือนมือไม้เกะกะไปหมด ชายหนุ่มก็ได้แต่ถอนหายใจ มองท้ายรถยนต์สภาพเก่าเหมือนผ้าซีริวยังไม่ถูกซักที่จู่เข้ากับลูก รักอย่าง BMW สีขาวที่เขาประทับใจมาอย่างดีแล้วก็ต้อง กัดฟันกรอด

“ขอโทษครับ” จีรภัทรเดินตรงมายกมือไหว้พร้อมโค้งมศีรษะ ด้วยสีหน้ารู้สึกผิด ทว่านั่นไม่ได้มากพอให้สรลลดความหงุดหงิดลง ชายหนุ่มตัวดำตาคาดโทษมองตัวการอย่างไม่คิดปิดบังความ โกรธ

“เรียกประกันหรือยัง”

“อ้อ ๆ จะเรียกเดี๋ยวนี้เลยครับ”

สรลพ่นลมหายใจอีกครั้งเมื่อเห็นท่าทีเงอะงะของคนตรง หน้า ตอนนี้อยู่แม่ค้าบะหมี่ที่มาร่วมสังเวยการณ์เดินถอยกลับไปแล้ว เมื่อเห็นว่ารอยแผลของรถสองคันไม่ได้หนักหนาสาหัสแต่อย่างใด ทว่าสำหรับคนรักรถอย่างสรล แค่เพียงรอยแมวข่วนเขาก็มองว่า เป็นเรื่องใหญ่ได้

ชายหนุ่มยื่นมือมองคนที่วางสายแล้วบอกให้เขารอดสักหน่อย พลังเย้ยคำขอโทษอีกครั้ง ก่อนจะก้ม ๆ เงย ๆ ดูท้ายรถของตัวเอง ด้วยสายตาวิดก ทำเอาคนที่ไม่อาจเดินย้อนกลับไปกินบะหมี่ที่ป้านี้ คงอืดคาซามไปเรียบร้อยแล้วแต่ยื่นกอดออกมาด้วยแววตา เวทนา

ไม่รู้ว่าจะหวังอะไรนักหนา สภาพรถแบบนั้นสตาร์ทออกมา วิ่งกลางถนนได้โดยไม่ดับกลางคันก็นับว่าบุญเท่าไรแล้ว

สรวัลเห็นแบบนี้ก็นัดเดินย้อนกลับไปที่บ้านแล้วจ่ายเงินค่า
บะหมี่กับแม่ค้า ทว่าพอเดินย้อนกลับมา คนที่เมื่อครู่สำรวจความ
เสียหายของรถตัวเองอยู่ที่สาวเท้าเข้ามาหา

“คุณ...ไปทานต่อก็ได้นะคะครับ เดี่ยวประกันมาแล้วผมจะไป
เรียก” “ไม่รู้ว่่าจิรัฎฐ์เห็นสีหน้าไม่พอใจ หรือได้ยินเสียงถอนหายใจ
นับครั้งไม่ถ้วนกันแน่จึงได้พูดออกมาด้วยน้ำเสียงกล้า ๆ กลัว ๆ

ก็แน่ละ...ทำคามผิดขนาดนี้ ถ้ายังทำตัวมั่นใจได้ก็เกินไป
หน่อย

“รถผมอยู่ในสภาพแบบนี้ คิดว่าผมจะมีกะใจกระเดือกอะไร
ลงอีกหรือ” สรวัลตอกกลับไม่ไว้หน้า ทำเอาคนหวังดีหน้าม่าน

หากสรวัลถอนหายใจเพื่อคลายความหงุดหงิด จิรัฎฐ์ก็กำลัง
สูดหายใจเข้าเพื่อกลบอารมณ์กรุ่น ๆ ของตัวเองไม่ต่างกัน

“ที่ไหน” คำถามไม่มีปี่มีขลุ่ยของสรวัลเรียกให้จิรัฎฐ์ขมวดคิ้ว
มอง

“หมายถึงอะไรครับ” แม้จะไม่ชอบใจกับเสียงห้วน ๆ แต่
สถานการณ์เช่นนี้จิรัฎฐ์รู้ว่าตนผิดจึงต้องอ่อนน้อมถ่อมตนไว้
ก่อน

“ใบขับขี่ปลอมนะ ซื่อมาจากไหน ผมจะได้แจ้งตำรวจให้ตาม
ไปรวบทั้งขบวนการให้หมด จะได้ไม่ปล่อยให้คนแบบคุณมาสร้าง
ปัญหาบนท้องถนนอีก”

“คุณ!” จิรัฎฐ์หมดความอดทน “มันเป็นอุบัติเหตุ แล้วผมก็
รู้สึกเสียใจจริง ๆ ที่มันเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น”

“แต่ผมแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้จอดชิดกับท้ายรถคุณเลยนะ ไม่รู้
ว่าขับบิที่ไหนถึงถอยมาชนได้” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ตอบโต้ สรวัล

ก็เหมือนได้ใจจึงใส่ต่อไม่ยั้ง “เข้าเกียร์ผิดใช่ไหม จะเดินหน้าแต่ดันเข้าเกียร์ถอยหลังแทน”

จิรภัทรไม่ตอบ แต่สีหน้าที่ก่อนหน้าดูเอาเรื่องกลับแปรเปลี่ยนเป็นซัดเผือด แค้นนั้นสร้อยก็ไม่ต้องถามคำตอบจากตัวการอีก

“เพราะแบบนี้ไงผมถึงมองว่าคุณซื่อไปซบซึ่มา เพราะซบรถได้ห่วยแตกไร้สติมาก”

“ผมรู้ว่าตัวเองผิด รู้ว่าคุณไม่พอใจ แต่ต้องพูดจาแตกดันกันขนาดนี้เลยหรอ”

“คนเรามากับความจริงไม่ได้”

“ไม่เกี่ยวข้องรับได้ไหม แต่มันกำลังแสดงให้เห็นว่าคุณเป็นพวกไม่มีน้ำใจ”

“แล้วผมจำเป็นต้องแสดงน้ำใจยังงัยกับคนที่ถอยรถมาชนรถผมล่ะ” สร้อยเลิกคิ้วถามกวน ๆ

“วางอคติลงหน่อยดีไหมคุณ ผมเองก็รู้สึกผิด ขอโทษไปหลายครั้งแล้วด้วย แล้วคุณนี่นะ...” จิรภัทรจิ้มนิ้วลงบนป้ายสติ๊กเกอร์ตรงกระจกท้ายรถย่ำ ๆ “ป้ายมือใหม่หัดขับ คุณเห็นไหม”

“ถ้ายังไม่ชำนาญ ก็ไม่ควรลงสนาม”

สร้อยแน่ใจว่าเขาไม่ได้พูดอะไรผิด และความจริงที่กระแทกหน้าก็ทำให้จิรภัทรนิ่งงันไปพักใหญ่ถึงขั้นเถียงไม่ออก กระนั้นอีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมละสายตาไปจากใบหน้าของเขา ทั้งยังมองเหมือนกำลังประเมินอยู่ในใจก่อนเอ่ยคำถามออกมา

“ถามจริง คุณเกลียดอะไรผมเป็นการส่วนตัวหรือเปล่า”

“เรารู้จักกันมาก่อนหรอ” สร้อยแค้นหัวเราะ

“ไม่”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่มีเรื่องอะไรให้ผมต้องเกลียดคุณหรือกมั่ง
ในเมื่อเราเพิ่งเจอกันครั้งแรก”

“คุณแน่ใจใช่ไหม ว่านี่คือการกระทำที่คุณมีต่อคนที่เพิ่งเจอ
กันครั้งแรกจริงๆ”

“ไม่ใช่” สวัสดิภยยิ้มมุมปาก ก่อนพูดออกมาอย่างชัดถ้อยชัด
คำที่สุด “นี่คือการกระทำที่มีต่อคนที่ถอยรถชนรถของผมเป็นครั้ง
แรกต่างหาก”

สวัสดิภยอดมองคนตัวเล็กโดยไม่หลบเสียง ก่อนจิริภทจะ
เป็นฝ่ายดึงสายตาดูกลับมาก่อน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับเจ้าหน้าที่
ประกันภัยรถยนต์เดินทางมาถึงพอดี คีทที่เริ่มจะใหญ่โตจึงเป็นอัน
ต้องพักรบอย่างช่วยไม่ได้ พวกเขาขอเจ้าหน้าที่บันทึกภาพหลักฐาน
และดำเนินการตามขั้นตอนอีกพักใหญ่ กว่าทุกอย่างจะแล้วเสร็จก็
เป็นเวลาเกือบล่วงเข้าวันใหม่

“ยังไงช่วยเร่งให้หน่อยนะครับ เดี่ยวคูร์ณีเขาจะหาว่าทาง
เราไม่รับผิดชอบ เพราะดันเป็นพวกเจ้าคิดเจ้าแค้นซะด้วย” จิริภท
บอกทั้งทำัยกับเจ้าหน้าที่ประกันภัยของเจ้าตัว ไม่ลืมเหลือบแล
สายตามายังชายหนุ่มเหมือนต้องการส่งประโยคนั้นมากระแทก
หน้าจ้งๆ ก่อนประโยคต่อมาจะเป็นเสียงพึมพำเบาๆ แต่คนหูดี
อย่างสวัสดิภยยังได้ยิน

“หุผมยังดีอยู่ บ่นอะไรผมได้ยินหมดนะ ระวังจะถูกฟ้อง
ข้อหาหมิ่นประมาท”

“ขอเถอะ อย่าทำอะไรให้เราต้องข้องเกี่ยวยืดเยื้อไปมากกว่า
นี้เลย แค่นี้ผมก็โดนคุณแซะจนพรวนไปทั้งตัวแล้ว”

“ผมเห็นด้วย จบเรื่องนี้เราก็คงควรลาขาดกันได้แล้ว แล้วชาตินี้

ทั้งชาติก็ขออย่าได้พบได้เจอกันอีกเลย”

“สาธุ” จิรัฏฐกรยกมือไหว้ท่วมศีรษะ เป็นท่าทางที่กวนอวยวะ เบื้องล่างจนสรัลได้แต่ยืนกอดพันกรอด

ดังนั้นเมื่อทุกอย่างเรียบร้อย สรัลจึงไม่รอช้าที่จะเป็นฝ่ายขึ้นรถแล้วพายนพาหนะของตัวเองทะยานออกมาจากจุดเกิดเหตุ ก่อน เพราะหากอยู่ต่ออีกสักนาทีหรือสองนาที เขาเกรงว่าคืนนี้สถานที่สุดท้ายอาจจะไปจบที่โรงพักพร้อมข้อหาทำร้ายร่างกาย เพราะไบหน้าขาว ๆ ของอีกคนยามพุดจาลอยหน้าลอยตา มันล่อมือล่อเท้าเขาเสียเหลือเกิน

ชายหนุ่มใช้เวลาบรรเทาอารมณ์กรุ่น ๆ ของตัวเองอยู่ไม่นานนัก ด้วยคำคืนนี้เขายังมีภาระเรื่องงานให้ต้องจัดการ และเพราะความวุ่นวายหลายอย่างในชีวิตที่ต้องรับผิดชอบ จึงทำให้เขาแทบลืมเรื่องราวอันน่าปวดหัวที่เกิดขึ้นในคำคืนหนึ่งที่ไม่มีสัตญาณความพิเศษ เป็นคืนที่แสนปกติธรรมดาไปเสียสนิท

ลืมแม้กระทั่งคนที่ผ่านเข้ามาแล้วผ่านไป อย่างที่เข้าใจความหมายของความบังเอิญมาตลอด ว่าจะไม่มีการเกิดขึ้นในชีวิตเป็นหนที่สอง

ทว่า...สรัลคิดผิดถนัด!